

Sygn. akt: I C 354/17 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 września 2017 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSR Robert Wysocki
Protokolant:	stażysta Paulina Barwińska

po rozpoznaniu w dniu 12 września 2017 roku w Człuchowie

sprawy z powództwa (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W.

przeciwko P. R.

o zapłatę

- zasądza od pozwanej P. R. na rzecz powoda (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. kwotę 8.204,27 zł (osiem tysięcy dwieście cztery złote dwadzieścia siedem groszy) wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego tj. 10 % w stosunku rocznym liczonymi od kwoty 7.254,92 zł (siedem tysięcy dwieście pięćdziesiąt cztery złote dziewięćdziesiąt dwa grosze) od dnia 27 marca 2017 roku do dnia zapłaty, a w razie zmiany wysokości stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego - z odsetkami stanowiącymi 4-krotność wysokości tych odsetek, nie więcej jednak niż w wysokości maksymalnych odsetek za opóźnienie,
- nie obciąża pozwanej P. R. kosztami procesu,
- wyrokowi nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt I C 354/17 upr.

UZASADNIENIE

Powód (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. wniósł do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie pozew przeciwko P. R. o zapłatę kwoty 8204,27 zł z odsetkami umownymi od kwoty 7.254,92 zł w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od dnia 27 maja 2017 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż w dniu 27 listopada 2013 roku zawarł z pozwaną umowę pożyczki gotówkowej nr (...) na kwotę 11812,50 zł. Na podstawie tej umowy pozwana była zobowiązana do spłaty pożyczki zgodnie z harmonogramem spłaty załączonym do umowy.

Powód podkreślił, iż pozwana pomimo licznych monitów i wezwań nie wywiązała się z obowiązku spłaty, w związku z czym po upływie terminu do którego pozwana była zobowiązana uregulować zadłużenie całość stała się wymagalna z dniem 18 stycznia 2017 roku.

Powód wskazał, iż na dochodzoną pozewem kwotę składają się: kwota 7.254,92 zł tytułem wymagalnego kapitału, kwota 469,35 zł tytułem odsetek od należności niespłaconej w terminie naliczonych do dnia 27 listopada 2013 roku do dnia wystawienia „Wyciągu z Książ Banku” oraz kwota 480 zł tytułem poniesionych opłat i prowizji.

Wobec stwierdzonego braku podstaw do wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie postanowieniem z dnia 27 kwietnia 2017 roku wydanym w sprawie VI Nc-e (...) przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego w Człuchowie.

Pozwana P. R. uznała roszczenie powoda. Przyznała, iż zawarła z powodem przedmiotową umowę pożyczki, jednak się z niej nie wywiązała. Pozwana wniosła o rozłożenie zasądzonego świadczenia na raty w wysokości mniejszej niż 100,00 zł każdej z rat. Wskazała, iż ma problemy finansowe związane z utratą prawa do renty po zmarłym ojcu. Pozwana nie pracuje, zajmuje się wychowaniem dwójki małoletnich dzieci, utrzymuje się z zasiłków rodzinnych oraz świadczenia 500+ na dzieci, mieszka u swojej matki, która pomaga jej w utrzymaniu i wychowaniu małoletnich dzieci. Ojciec dzieci nie płaci alimentów, ponieważ zamieszkuje z pozwaną w wspólnym gospodarstwie domowym. (...) życiowy pozwanej pracuje, ale ma również zobowiązania kredytowe. Pozwana również oprócz zobowiązania będącego przedmiotem tego postępowania ma jeszcze jedno zobowiązanie, wobec którego zapadł wyrok zasądający, w którym to Sąd orzekający rozłożył spełnienie świadczenia na raty. Zdaniem pozwanej po doliczeniu zasądzonej raty na życie pozostaje jej tylko 400 złotych, w związku z czym nie może ona spełnić dodatkowego świadczenia przekraczającego kwotę 100 zł miesięcznie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 27 listopada 2013 roku powód (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. zawarł z pozwaną P. R. - umowę pożyczki gotówkowej nr (...), na podstawie której Bank udzielił pozwanej pożyczki w łącznej kwocie 16085,52 zł. Spłatę kredytu rozłożono na 72 miesięcznych rat zgodnie z harmonogramem.

bezsporne, nadto dowód: umowa pożyczki nr (...) z dnia 27/11/2013r. k. 15-19

Pozwana przez ponad 2 lata regularnie spłacała swoje zobowiązanie, zaprzestała płacić raty od lipca 2016 roku, w związku z czym pismem z dnia 4 grudnia 2016 roku powód wypowiedział jej umowę pożyczki i wezwał pozwaną do spłaty przeterminowanego zadłużenia w kwocie 8.892,29 zł w terminie 30 dni od otrzymania wypowiedzenia. Powód poinformował również pozwaną, iż brak wpłaty przeterminowanego zadłużenia spowoduje, iż cała należność wynikająca z umowy kredytu stanie się wymagalna. Jednocześnie powód wskazał, iż niespłacenie całości wymagalnej wierzytelności w oznaczonym terminie spowoduje skierowanie sprawy na drogę postępowania sądowego.

bezsporne, nadto dowód: wypowiedzenie umowy z dnia 4/12/2016r. k. 21, potwierdzenie nadania korespondencji k. 22

Pozwana wpłaciła w dniu 7 marca 2017 roku kwotę 901,32 zł nie spłacając całości zadłużenia wynikającego z treści wypowiedzenia umowy, a cała należność wynikająca z umowy kredytu stała się wymagalna.

bezsporne, nadto dowód: zestawienie wpłat dokonanych na rachunek techniczny kredytu pożyczki, k. 20

Pozwana P. R. przedmiotową pożyczkę zaciągnęła gdyż potrzebowała środków pieniężnych na naprawę samochodu, a pozostałą część z uzyskanych środków przeznaczyła na utrzymanie dzieci. Początkowo kiedy pozwanej przysługiwała renta po zmarłym ojcu wywiązywała się przez okres ponad 2 lat z obowiązku regularnego spłacania zobowiązania zgodnie z przyjętym harmonogramem. Kiedy pozwana utraciła prawo do otrzymywania renty po zmarłym ojcu jej sytuacja finansowa pogorszyła się i zaprzestała spłaty zobowiązania. Obecnie pozwana nie pracuje, wychowuje dwoje małoletnich dzieci, utrzymuje się z zasiłków rodzinnych i świadczeń 500+ oraz, korzystała z pomocy matki u której zamieszkuje wraz z ojcem dzieci. Ojciec dzieci nie płaci alimentów, pracuje i prowadzi z pozwaną wspólne gospodarstwo domowe, ale ma również własne zobowiązania kredytowe. Pozwana oprócz zobowiązania będącego przedmiotem tego postępowania ma jeszcze jedno zobowiązanie, wobec którego zapadł wyrok zasądający, w którym

to Sąd orzekający rozłożył spełnienie świadczenia na raty. Zdaniem pozwanej po doliczeniu zasądzonej raty na życie pozostaje jej tylko 400 złotych, w związku z czym nie może ona spełnić dodatkowego świadczenia przekraczającego kwotę 100 zł miesięcznie.

bezsporne, ponadto porównaj: wyjaśnienia pozwanej na rozprawie w dniu 12 września 2017 roku w okresie od 00:02:23 do 00:19:34 – porównaj protokół k. 31-32.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z treścią art. 213 § 2 k.p.c. Sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba że uznanie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa.

W niniejszej sprawie stan faktyczny był w zasadzie bezsporny. Pozwana uznała powództwo w całości. Pozwana nie kwestionowała faktu, iż zawarła umowę kredytu z powodem (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W.. Przyznała również, iż nie wywiązała się z zaciągniętego zobowiązania, wskazując, że znalazła się w trudnej sytuacji finansowej.

Z treści art. 229 k.p.c. wynika, że nie wymagają dowodu fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości. Za „fakty przyznane” rozumie się w nauce i praktyce fakty twierdzone przez jedną stronę i potwierdzone, jako zgodne z prawdą, przez stronę przeciwną w drodze wyraźnego oświadczenia wiedzy (przyznania) złożonego w toku (w każdym stadium) postępowania.

W ocenie Sądu uznanie powództwa przez pozwaną jest skuteczne, bowiem nie stoi w sprzeczności z prawem ani zasadami współżycia społecznego, nie zmierza również do obejścia prawa.

Mając powyższe na uwadze, w oparciu o dowody przedstawione przez powoda oraz oświadczenie pozwanej Sąd uwzględnił powództwo – wobec uznania roszczenia – i zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 8.204,27 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP tj. 10% w stosunku rocznym liczonymi od kwoty 7.254,92 zł od dnia 27 marca 2017 do dnia zapłaty.

Według art. 320 k.p.c. w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenia, a w sprawach o wydanie nieruchomości lub o opróżnienie pomieszczenia wyznaczyć odpowiedni termin do spełnienia tego świadczenia. Przepis art. 320 k.p.c. obok charakteru proceduralnego ma także – mimo zamieszczenia go w kodeksie postępowania cywilnego – cechy normy materialno-prawnej. Uprawnia on bowiem sąd do modyfikacji treści łączącego strony stosunku zobowiązaniowego, dając sądowi możliwość orzekania o sposobie spełnienia świadczenia w sposób bardziej dogodny dla zobowiązanego, aniżeli wynikałoby to z regulacji prawno-materialnej. Sąd rozkładając na raty należne wierzycielowi świadczenie dokonuje modyfikacji dotychczasowego stosunku cywilno-prawnego łączącego strony. Uprawnienia do rozłożenia zasądzonych świadczenia na raty przysługuje sądowi w szczególnie uzasadnionych wypadkach, a więc w sytuacjach w których ze względu na stan majątkowy, rodzinny czy zdrowotny spełnienie zasądzonych świadczenia byłoby dla pozwanej niemożliwe do wykonania lub w każdym razie bardzo utrudnione i narażałoby go na niepowetowane szkody. Trudności w spełnieniu świadczenia mogą być obiektywne bądź subiektywne, w tym spowodowane działaniem samego dłużnika. (porównaj: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 kwietnia 2015r. II CSK 409/14, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 kwietnia 2014r. V CSK 302/13, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 kwietnia 2015r. II CSK 383/14, wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 14 marca 2014r. I ACa 1239/13.)

Przepis art. 320 k.p.c. określa zatem szczególną regułę wyrokowania, dotyczącą przedmiotu orzekania, dającą sądowi możliwość uwzględnienia także interesu pozwanej w zakresie czasu wykonania wyroku, a interesu powoda, przez uniknięcie bezskutecznej egzekucji. Ze swej istoty norma ta ingeruje w słuszne prawa wierzyciela odsuwając termin, od którego uprawniony może egzekwować swoje prawo w drodze przymusu (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 3 kwietnia 2014 roku V CSK 302/13).

Ochrona, jaką zapewnia dłużnikowi art. 320 k.p.c. wymaga jednak uwzględnienia wszystkich okoliczności sprawy, w tym uzasadnionego interesu podmiotu inicjującego proces. Decydując o rozłożeniu zasądzonego w wyroku świadczenia na raty należy odpowiednio wyważyć interesy obu stron. Rozłożenie zasądzonego świadczenia na raty jest racjonalne, gdy dłużnik wykaże, że dysponować będzie środkami umożliwiającymi tak zmodyfikowanego obowiązku w sposób odczuwalny ekonomicznie przez wierzyciela (porównaj: Wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 31 maja 2012 roku IACa 242/12 i wyrok Sąd Apelacyjny w Warszawie z dnia 14 maja 2014 roku IACa 1681/13)

Rozłożenie na raty może więc mieć miejsce wtedy, gdy w sprawie ustalone zostało, że pozwany będzie w stanie realizować spłatę w ratach, że będzie dysponował środkami dla wykonania zmodyfikowanego obowiązku. Tylko to bowiem gwarantuje wykonanie wyroku bez wszczęcia i prowadzenia postępowania egzekucyjnego, a więc cel, któremu przyświeca regulacja wynikająca z art. 320 k.p.c.

Rozłożenie zasądzonego świadczenia na raty ma jednak ten skutek, że wierzycielowi nie przysługują odsetki od ratalnych świadczeń za okres od daty wyroku do daty płatności poszczególnych rat (uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego - zasada prawna z dnia 22 września 1970 roku, III PZP 11/70, OSNC 1971, nr 4, poz. 61).

W niniejszej sprawie, w ocenie Sądu, wniosek pozwanej o rozłożenie na mocy art. 320 k.p.c. zasądzonego roszczenia na raty nie mógł być uwzględniony. W związku z trudną sytuacją materialną pozwanej rozłożenie na raty zasądzonego roszczenia przy określeniu zgodnie z wnioskiem pozwanej wysokości jednej raty na kwotę mniejszą niż 100 złotych nastąpiłoby z pokrzywdzeniem wierzyciela, ponieważ spłata wierzytelności zostałaby wydłużona o 7 letni okres. Ponadto sytuacja majątkowa pozwanej nie daje w ogóle gwarancji, iż będzie ona w stanie spłacać regularnie należności wobec powoda.

Sąd odstąpił od obciążenia pozwanej kosztami procesu.

Zgodnie z treścią art. 102 k.p.c. w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Przepis ten ustanawia zasadę słuszności, będącą odstępstwem od zasady odpowiedzialności za wynik procesu. Jest rozwiązaniem szczególnym, niepodlegającym wykładni rozszerzającej, wykluczającym stosowanie wszelkich uogólnień, wymagającym do swego zastosowania wystąpienia wyjątkowych okoliczności. Nie konkretyzuje on pojęcia wypadków szczególnie uzasadnionych, pozostawia ich kwalifikację, przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności danej sprawy, sądowi (porów. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 grudnia 1973 r., II CZ 210/73, LEX nr 7366). Sąd bierze pod uwagę przesłanki związane z samym przebiegiem postępowania oraz dotyczące stanu majątkowego i sytuacji życiowej strony.

Sąd, biorąc pod uwagę, że pozwana uznała powództwo na pierwszej rozprawie oraz uwzględniając jej stan rodzinny i majątkowy, odstąpił od obciążenia jej kosztami procesu.